

Derin Sessizlik

– Maça Papazı · 07 Nisan 2025

Gözlerim ağır, bedenim tükenmiş gibi, içimde bir yorgunluk var ki tarifsiz. Biraz da hasta... Kedim, ayak ucumda, "Sen bu kadar güçsüz değilsin," dercesine bakıyor.

"Üzülme, Papyon," diyorum ona, "Senin baban, güçlüdür. Sadece bazen, böyle anları yaşamak zorunda kalır. Bazen, derin sessizliklerin içinde kaybolmak zorunda... Dinlesin ki kendini duyabilsin, kalbinin atışlarını hissedebilsin."

"Yoksa unuttun mu?" diye sorarcasına bakıyorum Papyon'a. O en karanlık gecelerimizi... En derin çukurlarda sen ve ben vardık, hani? Hani, elimden tutmuştun ya, en kötü gecemizde? "Geçecek, iyi olacaksın," dercesine bakmıştın, buğulu gözlerime. O gece, daha da insanlaşmıştın gözümde.

Bir miyav sesi, kulaklarıma sızıyor. Galiba bir onaylama sesi. Bana baktıkça, içinde bir hayvan değil, bir ruh buluyorum. Yumuşak patileriyle göğsüme tırmanıyor, kalbimin üzerinde yerleşiyor ve röntgenimi çeker gibi, yeşil gözlerini bana kilitliyor.

"O gecelerin hepsi sabaha döndü, o karanlıklar, sabahın ışığıyla parçalandı."

"Evet," diyorum, sesim hastalıktan boğuk çıkıyor, "O yüzden yine öyle olacak."

Papyon, üzerimde hırlamaya başlıyor. Dili oynamıyor, ama ben ne dediğini anlıyorum. İçimde yankılanan her kelimesini, kalbimin derinliklerinde duyuyorum:

"Tekrar aciz duruma düşeceksen, o karanlıkların nedeni neydi?"